

Η ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΟΣΗ ΖΑΧΑΡΗ ΚΑΤΑΝΑΛΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΙΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΧΩΡΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ;

Σύμφωνα με τις στατιστικές του υπουργείου Γεωργίας των Ηνωμένων Πολιτειών, η κατανάλωση σακχάρως κατ' άτομον, στην εν λόγω χώραν, φτάνει τις 99 αγγλικές λίτρες το χρόνο, έναντι 10 μόνο λιτρών που χρειαζόταν κάθε άτομο πρό 100 ετών. Οί ειδικοί δε προβλέπουν ότι ως το 1940 η κατανάλωση σακχάρως στις Ηνωμένες Πολιτείες θα περάση τις 140 λίτρες κατ' άτομον. Τόσο πολύ αγαπάνε οί Αμερικανοί τις λιχουδιές.

Αντιθέτως, στα περισσότερα ευρωπαϊκά κράτη, η κατανάλωση της σακχάρως λιγοστεύει ολοένα. Έτσι, στην Αγγλία αναλογούν ετησίως 79 λίτρες σακχάρως κατ' άτομον, αντί 95 που αναλογούσαν πρό είκοσαετίας. Στη Ρωσία η κατανάλωση της σακχάρως φτάνει τις 10 λίτρες κατ' άτομον, αντί 50 που χρειαζόταν κάθε Ρώσος πρό της επικρατήσεως των μπολσεβίκων. Στη Γαλλία, η αναλογία είνε 39 λίτρες κατ' άτομον, αντί 48 που έφτανε πρό είκοσαετίας.

Η Γερμανία και η Ισπανία αύξησαν κατά τα τελευταία χρόνια την ετήσια κατανάλωσι σακχάρως: η πρώτη ανέβηκε από τις 45 λίτρες που αναλογούσε σε κάθε άτομο πρό το 1920, στις 60 και η δεύτερη, από τις 14 στις 22.

Στην Ιταλία, κάθε κάτοικος χρειάζεται μόνο 12 λίτρες σακχάρως, στη Βραζιλία και στις Ινδίες 20 λίτρες, στην Ιαπωνία 15, στην Κίνα 5 και στην Αργεντινή 62.

ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ Ο ΘΡΥΛΟΣ ΟΤΙ ΜΙΑ ΣΑΡΔΕΛΛΑ ΕΦΡΑΞΕ ΤΟ... ΛΙΜΑΝΙ ΤΗΣ ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ;

Από διάφορα έγγραφα που βρίσκονται στα αρχεία του λιμεναρχείου της Μασσαλίας και που χρονολογούνται από το 1793, φαίνεται ότι η πολεμική γαλλική κορβέττα «Σαρδέλλα», που την κυβερνούσε ο πλοίαρχος Ντανζάρ και είχε πλήρωμα 160 ανδρών, καταβυθίστηκε στην είσοδο του λιμανιού της Μασσαλίας, για να μη μπορέση να μπη μέσα

ερεί.

Από τότε η έλπίδες του συμβολαιογράφου ξαναγεννήθηκαν. Περίμενε από στιγμή σε στιγμή να παρουσιαστή το χαμένο του παιδί, να γυρίση στα πλούτη και στην ευτυχία που τον περιμέναν.

Έξαφνα καποιο απόγευμα έλαβε από το Παρίσι ένα δέμα, συνοδευόμενο και από μια επιστολή. Το δέμα περιείχε ένα παληό μπαλωμένο και τρυπημένο σακκάκι. Η επιστολή προερχόταν από ένα νοσοκόμο κάποιου φιλανθρωπικού ιδρύματος και έγραφε τα εξής:

«Κύριε Κεράλ,

Έρχομαι να σας πληροφορήσω με την επιστολή μου ότι ο Ζάν Αζάρ πέθανε στο νοσοκομείο μας πρό δύο ημερών. Ένώ εργαζόταν στην επίσκεψη κάποιου έξοχου δρόμου, πληγώθηκε θαρειά από την έκρηξι ενός φυσηγίου δυναμίτιδος.

Τόν έφεραν τότε στο νοσοκομείο μας, αλλά δυστυχώς δεν κατορθώσαμε να τον σώσουμε. Και όμως είχε τόσο γερό οργανισμό. Ένας απ' τους γιατρούς μόλις τόν είδε του είπε:

— Μπράβο άντρας!... Έσύ, φίλε μου, γεννήθηκες από σόι γερό. Ήσουν προωρισμένος να ζήσης εκατό χρόνια.

Προτού πεθάνη ο Ζάν Αζάρ μου χάρισε όλη του την περιουσία — σαράντα φράγκα — και με παρακάλεσε να σας στείλω το παληό του σακκάκι. Ήθελε με τον τρόπο αυτό να σας δείξη ότι πέθανε μέσα στη δυστυχία και την αθλιότητα.

— Ο πατέρας μου, μου είπε, δεν θέλει να τόν κληρονομήσω. Έ, λοιπόν, ως κληρονομήση εκείνος έμένα...

Ξεψύχησε ήσυχ-ήσυχ μέσα στα χέρια μου... Αυτοί οί δυστυχισμένοι αλητες πεθαίνουν τόσο εύκολα... Ίσως γιατί δεν έχουν να σκεφθούν για τίποτε, να λυπηθούν για τίποτε...»

M. ΝΤΡΟΖΩ

σ' αυτό ο άγγλικός στόλος.

Η «Σαρδέλλα» είχε μάκρος 50 μέτρων, όσο δηλαδή μάκρος έχει κ' η είσοδος του λιμανιού, κι' έτσι την έφραξε έντελώς.

Απ' αυτό το ιστορικό γεγονός δημιουργήθηκε η θρυλική ιστορία της σαρδέλλας, που έφραξε το λιμάνι της Μασσαλίας, την οποία οί τερατολόγοι Μαρσεγιέζοι άρέσκονται να διηγούνται στους ξένους.

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΚΥΒΙΣΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ;

Είνε πολύ δύσκολο να δώση κανείς με λίγα λόγια την απάντησι που απαιτεί η έρώτησις αυτή. Οί μεμνημένοι έντούτοις του κυβισμού την καθορίζουν ως εξής: «Η κυβιστική τέχνη δεν είνε τίποτε άλλο από την συμβολική αναπαράστασι των πλασμάτων ή των πραγμάτων με γεωμετρικά σχήματα».

Για να έκφραστούμε πιό καθαρά, θα πούμε ότι αυτή η τέχνη συμβολίζει την φροντίδα του καλλιτέχνου ν' αναπαράστησι τα αντικείμενα δίνοντας την ακριβή έντύπωσι του όγκου και του σχηματός των.

Αν βασιστή κανείς σ' αυτόν τον όρισμό, θ' αντιληφθί ότι η κυβιστική τέχνη είνε πολύ αρχαία, αφού βρίσκει κανείς σε μερικούς πίνακες του διασήμου Γερμανού ζωγράφου Ντύρες μια πραγματικά γεωμετρική αναπαράστασι του θέματός των. Αυτή όμως η αναπαράστασις ήταν για τόν Ντύρες ένα είδος σκελετού που τόν έντυνε κατόπιν, όπως συμβαίνει με τους αρχιτέκτονας.

Υπάρχουν, ή μάλλον υπήρχαν — γιατί η μόδα του κυβισμού άρχισε να περνάει πειά — δυο σχολές κυβιστών: οί άνεξάρτητοι ή «καθαροί» κυβιστάι και οί «διαλλακτικοί».

Οί πρώτοι φρονούν ότι ο καλλιτέχνης πρέπει ν' αποβάλη κάθε ευαισθησία και να μη βλέπη τίποτε άλλο από τα γεωμετρικά σχήματα των αντικειμένων που πρόκειται να ζωγραφίση. Γι' αυτούς, ο κυβισμός είνε ένας σκοπός.

Οί «διαλλακτικοί» πάλι θεωρούν τόν κυβισμό ως ένα είδος σπουδής που τους έπιτρέπει να φτιάξουν το έργο τους επάνω σε μια βάσι γερή, ή οποία έλειπε κάπως από τους «έμπρεσιονιστάς». Γι' αυτούς ο κυβισμός είνε μέσον.

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΕ ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΠΟΥ ΧΡΗΜΑΤΙΣΑΝ ΠΡΟΕΔΡΟΙ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ;

Από την εποχή της καταρρεύσεως της αυτοκρατορίας του Ναπολέοντος Γ' ως σήμερα, 13 Γάλλοι πολιτικοί έχουν καταλάβει το αξίωμα του Προέδρου της Δημοκρατίας, κατά σειράν, οί εξής:

Ο Θιέρσος, ο Μάκ-Μαδόν, ο Ιούλιος Γκρεβύ, ο Σαντι Καρνό, ο Καζιμίρ Περιέ, ο Φέλιξ Φώρ, ο Αιμίλιος Λουμπέ, ο Αρμάνδος Φαλλιέρ, ο Ραυμόνδος Πουανκαρέ, ο Πώλ Ντεσανέλ, ο Αλέξανδρος Μιλλεράν, ο Γκαστόν Ντουμέργκ, ο Πώλ Ντουμέρ και ο Αλβέρτος Λεμπρέν, ο σημερινός Πρόεδρος.

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΒΟΚΚΑΚΙΟΣ;

Ο Ιωάννης Βοκκάκιος υπήρξε περίφημος Ιταλός συγγραφέας του 14ου αιώνας, ο οποίος γεννήθηκε στο Παρίσι το 1313 κι' έζησε στη Νεάπολι και στη Φλωρεντία, όπου και πέθανε το 1365.

Ο Βοκκάκιος έγραψε πλήθος ποιημάτων, τη βιογραφία του Δάντη, σχόλια στη «Θεία Κωμωδία», αλλά το σπουδαιότερο έργο του, το άριστούργημά του είνε το περίφημο «Δεκαήμερον», στο οποίο για πρώτη φορά χρησιμοποιήθηκε με τέχνη ή Ιταλική γλώσσα.

Το «Δεκαήμερον» του Βοκκάκιου έχει μεταφρασθή επανειλημμένως στην έλληνική.